

YOUCAT – katekizem za mlade

Kako lahko razlikujemo težke grehe (smrtne grehe) od manj težkih (odpušljivih) grehov?

Težki greh razdre Božjo moč ljubezni v srcu človeka, brez katere ni možno doseči večne blaženosti. Zato ga imenujemo tudi smrtni greh. Težki greh je prelom zaveze z Bogom, medtem ko mali greh zgolj obremenjuje odnos do Boga.

(KKC 1852–1861, 1874)

Težki greh odvrne človeka od Boga. Takšen greh predpostavlja neko stvar, jo višje ceni kot življenje in Boga ter se potemtakem usmeri proti življenju ali Bogu samemu (npr. umor, bogokletje, prešuštvo itd.); storjen je s popolnim spoznanjem in s popolno privolitvijo. Odpustljivi grehi so grehi, ki zadevajo podrejene vrednote (čast, resnico, lastništvo itd.), ali pa grehi, ki niso storjeni s popolnim spoznanjem njihovih posledic oziroma niso storjeni s popolno privolitvijo. Takšni grehi motijo odnos do Boga, vendar pa ne prelomijo zveze z njim.

Na čem temelji avtoriteta v družbi? Vsaka družba potrebuje zakonito oblast, ki naj zagotavlja red, povezanost in njen razvoj. Takšna oblast ima svoj temelj v človeški naravi, ker ustreza redu, ki ga je postavil Bog.

(KKC 1897–1902, 1818–1919, 1922)

Seveda pa oblast v družbi ne sme izhajati iz neupravičenega prisvajanja, temveč mora biti pravno zakonita. Kdo naj vlada in kateri zakonski red je primeren, je prepuščeno volji državljanov. Cerkev se ne opredeljuje za določeni zakonski red, temveč samo opozarja, da le-ta ne sme biti v nasprotju s skupnim blagrom.

ZAHVALA ZA SPANJE

Ob začetku novega dne te počastim z molitvijo mojega otroštva:

»Tebe ljubim, Stvarni moj, ki si ohranil me nocoj ...«

Moj Bog: čudovito sem spal:

globoko in čisto mirno, brez motenj in morečih sanj.

Zahvaljujem se ti za to noč!

Mračni svet včerajšnjega dne se je v noči razblinil.

Vse, kar me je mučilo, sem prespal.

Hvala z spanje, ki si mi ga naklonil

in ki mi daje možnost, da začenjram vsak dan znova.

Moj Bog, spanje je zame več kot nabiranje novih moči.

Že Tomaž Akvinski je zapisal,

da sta uspešni sredstvi zoper potrtoost mirno spanje in blažilna kopel.

Ne mislim na spanje lenuhov in neodgovornih ljudi,

ki zapirajo oči, da bi prezrli vsakdanje naloge.

V mislih imam zasluženno spanje po trdnem delu, ko sem izčrpan,

ko vse odložim iz rok in izročim tebi: samega sebe, svoje delo, svoje skrbi.

In ko se zjutraj zbudim, čutim nov pogum in novo moč.

Paul Roth

Ali je bil svet res ustvarjen samo v sedmih dneh?

Poročilo o sedemdnevem stvarjenju, ki ga najdemo na začetku Geneze, je kot nekakšen ogromen gledališki oder, na katerega drug za drugim prihajajo nastopajoči, od najmanj do najbolj pomembnega. Glavni igravec, ki se na prizorišču pojavi kot zadnji, je človek!

Poročilo o stvarjenju torej temelji na simboličnem številu 'sedem'. To v pojmovanju bližnjehzodnih narodov označuje popolnost, ki je ni treba popravljati ali ji česar koli dodajati. Z mitološkega (kozmogoničnega) vidika pa želi to poročilo poudariti trije:

Prvič: da je Bog edini Stvarnik vsega, kar obstaja, in da ni drugih bogov.

Drugič: da so bila bitja ustvarjena po vrstnem redu dostojanstva in da je človek najvišje bitje, zaradi katerega je bilo ustvarjeno vse drugo.

Tretji poudarek pa je pomen sobotnega počitka. Tako kot je Bog sedmi dan počival po svojem delu, mora tudi človek ta dan posvetiti počitku. Človek se kot krona stvarstva uresniči s počitkom, ki pa ni navadno brezdelje. Počitek, o kakršnem govori Sveto pismo, pomeni posvetiti ta dan Bogu in uživati v njegovi navzočnosti.

Ali sta bila Adam in Eva res prva človeka?

Preden odgovorimo na to vprašanje, si pogledjmo izvor njunih imen. Adam, kar pomeni "tisti, ki je narejen iz prsti", je sopomenka za človeka in označuje njegov zemeljski izvor.

Ime 'Adam' v poročilu o stvarjenju ne označuje posameznika, ampak človeštvo na splošno. Enako ime 'Eva' pomeni 'mati živih'. Sveto pismo želi s tema simboličnima imenoma poudariti, da sta mož in žena skupaj polnost človeštva, da sta enakovredna, da ju je ustvaril Bog v stanju popolne blaženosti, da uživata njegovo bližino in da je iz njiju izšlo vse človeštvo, kot družina s skupnim izvorom.

Adama in Evo imenujemo 'prastarša', ker ju imamo za začetnika človeškega rodu. Čeprav njunega bivanja na zemlji ne moremo časovno opredeliti, sta s svojimi dejanji vplivala na usodo vseh svojih potomcev. Svetopisemsko poročilo pravi, da sta padla v greh, ko sta na hudičevo prigovarjanje podvomila v Božjo ljubezen in jedla prepovedani sad.

S tem sta Adam in Eva zlorabila svojo svobodo in se Bogu uprla. Zaradi tega 'izvirnega greha', ki je prešel na njune potomce, sta zlo in smrt prizadela ves človeški rod.

R. Vinerba, Sto in eno vprašanje o Bogu